

РЕШЕНИЕ

№ 11906

гр. София, 15.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Христина Христова, като разгледа дело номер **4366** по описа за **2024** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на С. Б. Б. с адрес [населено място], [улица], ет. 3, ап. 8, срещу Решение № 1007/26. 02. 2024 г. по нахд № 10272/2023 г. на СРС, НО, 136 – ти състав.

Със съдебното решение е изменено Наказателно постановление № 8075 от 06. 03. 2023 г., издадено от В. Б. А., началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при „Агенция пътна инфраструктура“ като е намален размера на наложената глоба на С. Б. Б. за нарушение на 26, ал.2, т. 1, б. „а“, предл. 2 от Закона за пътищата във вр. с чл. 7, ал.1, т. 5, б. „в“, чл. 8, ал.1 и ал. 2 и чл. 37, ал.1, т.1, предл. 1 от Наредба № 11/03. 07. 2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС от 2500 лева на 1000 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение и на измененото с него наказателно постановление. Правят се възражения, че водачът на ППС не може да е извършител на посоченото нарушение, доколкото подобен тип нарушение може да бъде вменено само на превозвача или на собственика на извънгабаритното ППС. Касаторът поддържа, че при съставянето на АУАН следва да вземе отношение и съответната служба за контрол от МВР, а не само служителите на А.. Позовава се на

чл. 28 от ЗАНН. Представени са писмени бележки.

Ответникът - началник отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“ към дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при „Агенция пътна инфраструктура“, чрез юрисконсулт Н., в писмено становище оспорва касационната жалба и прави искане за отхвърлянето ѝ като неоснователна. Направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурор Х. от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС счита за правилно.

Административен съд София - град, Х – ти касационен състав, след като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, както и след служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, за валидност, допустимост и съответствие на решението с материалния закон, счита, че жалбата е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

Извършеното деяние е квалифицирано от АНО като административно нарушение по чл. 53, ал. 1 във вр. с чл. 26, ал. 2 т. 1 б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата. Разпоредбите на специалния закон въвеждат санкция за нарушение на забраната за дейност от специалното ползване на пътищата, изразяваща се в движение на извънгабаритно и тежко ППС по смисъла на § 1 т. 1 от ДР на Наредба № 11 от 03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС, без разрешение издадено от администрацията, управляваща пътя.

Не се споделят релевираните в касационната жалба доводи, че незаконосъобразно е ангажирана личната административнонаказателна отговорност на С. Б. в качеството му на водач на тежко ППС, на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, за допуснатото нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба 11/03.07.2001 г. на МРРБ предвижда, че движението на извънгабаритни ППС се осъществява в рамките на специалното ползване на пътищата и се разрешава в случаите, когато е невъзможно или нецелесъобразно да се използва друг вид транспорт или когато товарите не могат да бъдат разглобени на части и превозени в рамките на общественото ползване на пътищата. Ал. 2 на същата норма гласи, че извънгабаритните и/или тежки ППС могат да се движат с разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване, издадено от администрацията, управляваща пътя. След издаване на разрешителното собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, съгласуват със съответната служба за контрол при Министерството на вътрешните работи (МВР) движението на извънгабаритното или тежкото пътно превозно средство, като съгласуването се извършва върху разрешителното.

Споделя се формираният от първоинстанционния съд извод, че касаторът в качеството

му водач на тежко ППС е осъществил от субективна страна състава на соченото административно нарушение. Разпоредбата на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от Закона за пътищата не поставя изискване относно субекта, който следва да се снабди с разрешение за специално ползване на пътищата, а съдържа единствено забрана за извършване на дейности по специалното ползване на пътищата чрез движение на тежки и/или извънгабаритни ППС, без за това да има надлежно издадено разрешение. Именно поради това субект на нарушението по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП е и лицето, което фактически е извършило дейността по ползване на пътя, а не само това, което е наредило превоза. Аргумент за кръга на задължените лица се съдържа и в чл. 15, ал. 3 от Наредбата № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, съгласно която собствениците на извънгабаритни и/или тежки ППС или лицата, които извършват превозите, са длъжни да подадат в Агенция "Пътна инфраструктура" или в съответното областно пътно управление или община заявление за издаване на необходимото разрешително по образец. Това се потвърждава и от санкционната норма на чл. 53, ал. 1, т. 2 от ЗП, в която е предвидено наказанието да се налага на три отделни категории физически лица - нарушители на разпоредбите чл. 25, чл. 26 и чл. 41 от ЗП; извършващите движение на тежки и/или извънгабаритни ППС без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя; и лица, които наредят да бъде извършено движение на тежки и/или извънгабаритни ППС без разрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя. В този смисъл, касаторът е от кръга на лицата - субекти на нарушението.

Не е основателно и възражението, че нарушението следва да се констатира от органи на МВР по ЗДвП. Не се споделя оплакването, че в случая приложимата административнонаказателна разпоредба е тази на чл.177, ал.3, от ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание глоба в размер от 500 до 3000 лв. на водач, който, без да спазва установения за това ред управлява пътно превозно средство с размери, маса или натоварване на ос, които надвишават нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Действително, предвид субекта на нарушението - водач на тежко ППС, което е в нарушение на параметрите за движение по пътищата, има донякъде съвпадение на деянията при двата състава, като разликите са в обществените отношение, които се регулират - правила за безопасност на движение по пътищата в ЗДвП и правила за ползването и безопасността на пътната инфраструктура в ЗП. Процесното нарушение напълно изпълва състава на нарушението по ЗП и органите на А. имат правомощията да го констатират и накажат, поради което не е налице незаконосъобразност на ангажиране на АНО. При безспорно установено нарушаване на формулирана в ЗП – чл.26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП обща забрана, органите по чл.56, ал.2, т.1 от ЗП - в случая длъжностните лица на А. имат правомощието да го установят и да издадат наказателно постановление на водача, нарушаващ забраната, предвиден като субект на това нарушение.

Касационната инстанция споделя мотивите на районния съд за неприложимост в случая на чл.28 ЗАНН с основен аргумент опасностите за републиканската пътна мрежа и за другите участници в движението, които създава движението на тежко ППС без осъществен контрол и разрешение, поради което доводите на касатора са неоснователни.

По тези съображения решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила. С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът,

чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива в депозирания писмен отговор, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1007/26. 02. 2024 г. по нахд № 10272/2023 г. на СРС, НО, 136 – ти състав.

ОСЪЖДА С. Б. Б., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Пътна инфраструктура“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв.(осемдесет лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: